

PORTRET *na życzenie*

Nasza rubryka bije się w papierowe piersi: w nr. 30 ogłosiliśmy jubileusz dziesiątego „portretu”, ale w rzeczywistości był to już portret jedenasty! Wytknęła nam to Edyta (niestety, nie podała nazwiska ani adresu), której dziękujemy za uważną lekturę i oblecujemy, że w przyszłości lepiej postaramy się liczyć. Tym razem spełniamy życzenie tych wszystkich, którzy proszą o informacje na temat „najpiękniejszej aktorki polskiego ekranu” (ten komplement powtarza się w wielu listach) – Anny Dymnej. Prywatnych adresów aktorów polskich nie podajemy, pisać można do PRF „Zespoły Filmowe”, ul. Puławska 61, 02-595 Warszawa lub do teatru, w którym występują (jeśli są z jakimś związani). Niestety, nie dysponujemy żadnymi zdjęciami do wysyłki.

ANNA DYMNA

Urodziła się pod znakiem Raka, 20 lipca 1951 w Legnicy. Krakowską PWST ukończyła w 1973 roku. Jeszcze w czasie studiów (1970), pod panińskim nazwiskiem Dziadyk, zadebiutowała na ekranie w filmie „Pięć i pół Błedego Józka”, pechowo jednak, bo film nie był rozpowszechniany. Potem posypały się role w Polsce i NRD: „Sze-rokiej drogi kochanie”, „Jak daleko stąd, jak blisko”, „150 na godzinę” (wszystkie w 1971 roku), „Die Schlüssel” (1973, wyświetlany w tv pt. „Z życia nicponia”). W 1974 roku zagrała w „Janosiku”, „Nie ma mocnych”

i w serialach „Droga” oraz „Najważniejszy dzień życia”. Jej pozycja na aktorskim rynku była już mocna i niekwestionowana, taka zresztą pozostaje do dziś. Dalsze filmy Anny Dymnej to m.in.: „Trędowata” (1976), „Okrągły tydzień”, „Pasja”, „Kochaj albo rzuć” (1977), „Wesela nie będzie”, „Do krwi ostatniej” (1978, także wersja tv). Na Węgrzech zagrała w r. 1979 w „Węgierskiej rapsodii”. Rok 1980 przyniósł jej role w „Yvonne” (NRD) i w „Królowej Bonie”, a 1981 – w „Znachorze” i „Epitafium”. Jest aktorką Teatru Starego w Krakowie.

